

*De
gentleman
uit Peru*

Van André Aciman verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Valse papieren
Noem me bij jouw naam
Witte nachten
Alibi's
Harvard Square
Het raadsel van de liefde
Vind me
Uit Egypte

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven
van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

ANDRÉ
ACIMAN

*De
gentleman
uit Peru*

Vertaald door Peter Abelsen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6903 2

© 2024 André Aciman

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Peter Abelsen

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *The Gentleman from Peru*

Oorspronkelijke uitgever Faber

Omslagontwerp Marry van Baar,
gebaseerd op een ontwerp van Faber

Omslagillustratie © Kerry Wheeler

Foto auteur © Chris Ferguson

Zetwerk Mat-Zet bv

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Antonio en Carla Sersale

HOOFDSTUK EEN

‘Misschien helpt dit,’ zei de man. Hij kwam naar hun tafel toe en legde zijn hand op Marks schouder. ‘Haal diep adem en tel tot vijf.’

Ze hadden hem al minstens drie dagen tegenover hen zien zitten aan een hoektafel in het eetgedeelte bij het zwembad van het hotel. Hij was altijd alleen, wisselde af en toe wat beleefdheden uit met de lange, witgrijze ober, maar was verder stil en op zichzelf.

Hoewel hij altijd alleen zat, had hij nooit iets te lezen bij zich – alleen een groen Mole-skine-notitieboekje dat omgekeerd als een kleine kampeertent op zijn tafel lag, een kleine zwarte vulpen zonder clip en een bril die hij onverschillig op het tafelkleed wierp, als in hardnekkige ontkenning dat hij hem nodig had. Hij was begin zestig, zag er keurig uit,

slank, met een witte baard en welverzorgd in zijn double-breasted blazer van donkerblauwe katoen, een linnen overhemd en een zilvergrijze stropdas, met als finishing touch een felgekleurd pochet.

Ook hadden ze hem een paar keer in de foyer en op het terras gezien en waren zich geïntrigeerd gaan afvragen of hij zo'n typische Italiaanse heer met vervroegd pensioen was, welgesteld genoeg om regelmatig tijd door te brengen in een kuuroord in de heuvels of een strandresort, een beetje socialiseren en 's avonds bridgen, een paar weken weg van zijn vrouw, maîtresse en kleinkinderen. Alleen ging deze gedistingeerde gentleman met niemand om, speelde geen bridge, en leek niet gekomen om te zwemmen of modderbaden te nemen. In tegenstelling tot de andere hotelgasten vroeg hij elke avond de obers de toch al zachte Vivaldi-muziek nog zachter te zetten. Een keer had hij op weg naar zijn vaste tafel in hun richting gekeken en een schier onwaarneembaar knikje gegeven, als een vluchtige groet in het voorbijgaan, maar zonder een woord te spreken. Ze hadden het gebaar geen

van allen beantwoord, vonden zijn houding te ouderwets en afstandelijk om te weten wat ze ermee aan moesten. In plaats daarvan hadden ze een verwarde blik op zijn gestalte geworpen en zijn stille groet genegeerd om hem niet aan te moedigen tot verdere toenadering. 'Als je het mij vraagt heeft hij ons geobserveerd,' had een van hen gezegd. 'Ja, vreemd,' zei een ander.

Hun tafel was de drukste en grootste van de eetzaal en nam bijna de hele lengte in beslag van de balustrade met uitzicht op het strand en de jachthaven aan de linkerzijde van het hotel. Na hun eerste paar dagen hier hadden de obers bij hun komst drie tafels aaneengeschoven en er een lang tafelkleed overheen gegooid, om dat weer weg te halen en de tafels uiteen te schuiven als ze klaar waren met eten. Maar toen duidelijk werd dat het gezelschap nooit ergens anders ging ontbijten of dineren, hadden de obers besloten de tafels aan elkaar te laten voor de rest van hun verblijf. Ze waren niet de enige Amerikanen in het hotel, maar wel de jongste en de luidruchtigste. Als de twee gitaristen 's avonds naar hun tafel

kwamen, begonnen de jonge vrouwen onder hen te stralen, draaiden zich naar de muzikanten om en probeerden mee te neuriën met de muziek. Alle andere hotelgasten spraken zachtjes, aten ingetogen en dronken nog minder. De jonge Amerikanen waren avond aan avond de laatsten om weg te gaan, en tegen de tijd dat ze het dessert bestelden, waren alle andere tafels al gereedgemaakt voor het ontbijt van de volgende ochtend.

Na het diner brachten de meeste oudere hotelgasten hun tijd door in de gemeenschappelijke ruimte bij de foyer of speelden bridge in de kaartkamer. Voor hen was dit geen hotel om een paar dagen te verblijven, maar minstens drie weken door te brengen en zich te verpozen met andere gasten die hier al jaren, zo niet decennia kwamen en tochtjes maakten in de omgeving om na terugkeer even te zwemmen en daarna een paar lichte cocktails en een voortreffelijk diner. Het hotelpersoneel wees de jonge *Signori Americani* er herhaaldelijk op dat de chef-kok wereldberoemd was, en de auteur van drie bestsellers.

Na het diner nipten de meeste oudere gasten van hun mineraalwater of kamillethee op de veranda of, uit angst voor tocht, in de theesalon. De jonge Amerikanen noemden hen ‘de breiclub’ omdat twee van de oudste dames vaak breiend werden gezien, terwijl hun mannen na verloop van tijd naar de patio verhuisden om in groepjes van drie of vier de droeve toestand van de Italiaanse politiek te bespreken, tot het te fris werd en ze weer naar binnen gingen. De jonge Amerikanen gaven er de voorkeur aan zich na het eten naar het kleine bargedeelte te begeven, dat waarschijnlijk meer gins en single malts herbergde dan om het even welke luxe bar in het Verenigd Koninkrijk.

‘Ik vraag me af of de dames gin rummy spelen na hun middagdutje,’ zei Margot, een van de Amerikanen, die in een kunstgalerie werkte en zelden schroomde snedige opmerkingen te maken over mensen die ze niet kende. Iedereen lachte. ‘Ja, maar weet je wat er met hun echtgenoten gebeurt?’ vroeg Oscar, een in Amerika geschoolde Chileen met een bijtend gevoel voor humor. Hij wachtte even

tot iemand een antwoord zou geven, en toen hij zag dat niemand aanstalten maakte, gaf hij toe aan de drang een oude grap te maken en vroeg waarom zulke echtgenoten steevast als eerste van beiden stierven. 'Nou, waarom?' vroeg Margot, terwijl ze zijn schipperspet afrukte en op haar eigen hoofd liet vallen. 'Omdat ze dood willen,' antwoordde hij.

De groep barstte weer in lachen uit. Margot staarde naar de twee oudste dames, die diverse breisteken hadden besproken, en schonk hun een vage glimlach. 'Beloof dat je me doodschiet als ik op mijn tachtigste in een hotel ga breien en veel te hete kamillethee ga drinken.' En met die woorden gaf ze Oscar zijn schipperspet terug, maar draaide plaagziek de klep naar links. Hij zette de pet recht op zijn hoofd en nu draaide ze de klep naar rechts. 'Oude mensen leven veel te lang,' zei ze en liet de pet los.

De twee oude dames wisten niet dat ze het voorwerp waren van zoveel humor, en toen ze de jonge Amerikanen van de overkant van het eetgedeelte naar hen zagen lachen, beantwoordden ze dat met een schuchter lachje.

‘We hebben ze wakker gemaakt,’ zei Margot. ‘Dat is niet zonder risico op hun leeftijd.’

‘Wat ben je weer gemeen,’ zei Mark, die in de groep de stem van de rede was. Margot leek te schrikken, zweeg even en keek toen recht naar hem terug. ‘Ik weet het,’ zei ze. En toen niemand iets zei, voegde ze eraan toe: ‘Ik dacht net aan mijn grootmoeder die het geluk had in haar slaap te sterven. Ik wil gespaard blijven voor ouderdom.’

‘Toch moet je zulke dingen niet zeggen,’ zei Mark. ‘Ik heb een paar weken terug mijn oma verloren en ik hield veel van haar.’ Mark droeg altijd de een of andere tennisoutfit, zelfs als hij niet speelde. Hij wreef voortdurend over zijn schouder, die hij onlangs had geblesseerd.

De Italiaanse gentleman onderscheidde zich van de andere hotelgasten doordat hij er tevreden over leek te zijn dat iedereen hem met rust liet. Paul, die in Washington DC voor een congreslid werkte, vertelde dat hij de man de vorige dag in de foyer tegen het lijf was gelopen en hem, voor hij zich kon bedwingen, een onwillekeurige glimlach had geschonken.

De man had weer hoffelijk geknikt, maar niet geglimlacht. 'Hij heeft gewoon een hekel aan ons,' zei Mark.

'Misschien is het een voormalige huurmoordenaar die leeft van zijn geheime Zwitserse bankrekening,' zei Margot.

'Nee, hij is nog actief en aan zijn laatste klus begonnen.'

'Wie gaat hij om zeep helpen?'

'Misschien wel een van ons,' zei Paul.

'Ik zie een kunstschilder in hem,' zei Angelica, die altijd aan tafel verscheen in haar badpak en een doorschijnende omslagdoek.

'Misschien.'

'Nee, hij is te ouderwets om kunstenaar te zijn.'

'Ik krijg in elk geval de kriebels van hem,' zei Margot.

De gentleman had de gewoonte om na het ontbijt net zo stilletjes te vertrekken als hij was gekomen. 'Waarschijnlijk voor overleg met zijn mol.'

'De Mossad.'

'Waarom de Mossad?'

'Hij ziet er Joods uit, en veel te gelikt voor

iemand van rijke komaf. Er is iets verdachts aan hem.'

'Je bent weer gemeen, Margot.'

Na het diner zat de man graag op de veranda en rookte een sigaret, soms twee.

Op hun derde avond hadden ze hem iets opmerkelijks zien doen. Hij was naar binnen gegaan, had op zijn kamer zijn badkleding aangetrokken en was de trap afgedaald die naar het strand leidde, waar hij was gaan zwemmen, alleen in het donker. De Amerikanen hadden hem de trap niet meer op zien komen.

'Ik zie het voor me in de kranten: VOORMALIG HUURMOORDENAAR BEROOFT ZICH VAN HET LEVEN.'

'Hou eens op.'

'Ik vraag me echt af wat voor iemand hij is.'

Ze waren het erover eens dat geen van hen een duidelijk idee van hem had. Maar ze schonken hem nooit lang aandacht, vergaten hem na een poosje. Het enige waar ze om gaven was genieten van het hotel en het strand. Overdag gingen ze zwemmen en varen; ze deden uren over ontbijt, lunch en diner, en

's avonds, na een uurtje in de hotelbar, gingen ze feesten in een van de nachtclubs in de heuvels.

Het verraste hen toen hij naar hun tafel kwam en recht op Mark afliep. Voor iemand wist wat er gebeurde, had hij zijn hand op Marks rechterschouder gelegd, zich niet verontschuldigd voor het storen en geen toestemming gevraagd voor wat hij deed. In plaats daarvan sprak hij met het moeiteloze gemak en gezag van iemand die dit al zo vaak had gedaan. 'Misschien helpt dit,' zei hij.

Verbijsterd door wat zich afspeelde keek iedereen aan tafel toe terwijl de goedgeklede man, klein van stuk vergeleken met de atletische Amerikaan, zei: 'Nee, niet bewegen, wacht even.' Hij telde af: 'Vijf, vier, drie, twee, één' – en haalde langzaam zijn hand weg. 'De pijn zou nu weg moeten zijn.'

Mark, die al sinds hij de schouderblessure had kronkelde van de pijn, was zo geschrokken van de witbebaarde vreemdeling in het marineblauwe sportjasje, dat hij niet wist hoe te reageren of wat te zeggen. Maar even la-

ter: ‘Ongelooflijk. Niet te geloven.’ Hij stond op en iedereen dacht dat hij de vreemdeling een zet ging geven, of een klap in het gezicht. Maar hij greep met zijn linkerhand naar zijn rechterschouder en betastte die uitgebreid als om te voelen of de pijn inderdaad weg was of alleen maar verplaatst. ‘Geen pijn. Het is er gewoon niet meer,’ zei hij vol ongeloof. Hij bleef zichzelf ronddraaien om zijn nek, rug en de achterkant van zijn schedel te controleren, en probeerde nog steeds vast te stellen hoe de pijn, die hem dagenlang geteisterd had, in een paar seconden kon zijn verdwenen omdat een onbekende in een sportjasje de vrijheid had genomen om een hand op zijn schouder te leggen en de seconden af te tellen.

‘Maar waar is het gebleven?’ vroeg hij, terwijl hij zich naar zijn vrienden draaide alsof zij meer zouden weten dan hij. Hij was nog steeds onthutst en bleef om zich heen en achter zich kijken, alsof ze zijn portemonnee hadden gepikt en voor de grap overgooiden. Even leek hij de man die hem verlost had te willen vragen de pijn terug te stoppen waar die hoorde.

Maar de pijn was weg.

‘Pijn is als een sluw reptiel,’ zei de vreemdeling. ‘Hij komt uit het niets, bewoont je lichaam zolang hij wil, en soms voor altijd, maar als je geluk hebt, sluipt hij weer weg zonder afscheid te nemen.’

Het scheen Mark even toe dat hij gebruikt was als een onwetende toeschouwer van een goocheltruc. Iemand doet alsof hij de kaart raadt die je hebt gekozen, maar je weet dat het een truc is. Hij zaagt een vrouw in tweeën, maar dat heb je al zo vaak gezien. Hij trekt munten achter je oor vandaan en je lacht als een driejarige terwijl je weet dat het bedrog is. Of iemand hypnotiseert je en laat je in het openbaar dingen zeggen die je normaal niet durft te fluisteren, maar je weet al die tijd dat het nep is. Soms zal een goochelaar de truc uitleggen aan zijn publiek, en juist als iedereen denkt te begrijpen hoe het werkt en staat te popelen het zelf bij iemand anders uit te halen, blijkt de uitleg ook een truc te zijn en ben je niet wijzer dan aan het begin van de show.

Maar dit was echt. Zoals de man zei: de pijn had niet eens de moeite genomen om afscheid